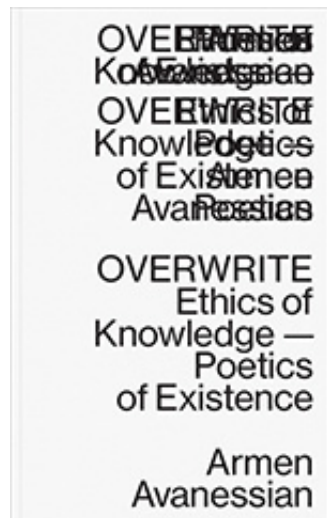

Armen Avanessian - Overwrite

[Avanessian](#) is met name bekend vanwege zijn betrokkenheid bij hippe hedendaagse filosofische stromingen als '[speculatief realisme](#)' of '[accelerationisme](#)'. Dit zijn stromingen die geen 'ouderwetse' kritiek willen uiten, maar die een radicale verandering in gang willen zetten door realistische theoretische analyse en speculatieve poëtische uitwerking te combineren, en die een voorkeur hebben om hedendaagse technologische processen te versnellen of uit te vergroten om dat te bereiken. Het kapitalisme moet kapot, zo zou je kunnen samenvatten, maar dat lukt niet door protest of kritiek: er is slechts een kans op verandering wanneer we progressief omgaan met de contradicties en absurditeiten die in dat kapitalisme van vandaag de dag aanwezig zijn.

Avanessian doet mee op de voorgrond van deze filosofische tendens, heeft een air van disruptie en verandering, en op [twitter](#) kenmerkt hij zich met 'hyperstition, discourse strategy, publishing activism, platform creation'. Jawel, hier spreekt een hedendaags, geleerd, progressief en toekomstgericht, evenals media-geil en zogenaamd activistisch denker. Een lekkere combinatie van de grote filosofische concepten, ethiek, politiek, retoriek, speculatie, hypothesen, grote denkers, zware theorie, onderzoek en experiment, betweterigheid, veranderingsbereidheid, en nog veel meer. Allemaal in een innovatief en vooruitstrevend jasje. Ziet u zelf in de film hieronder hoe dat over komt.

<https://www.youtube.com/watch?v=ybmg87gmsAA>

Zo ook in dit boek dat expliciet gaat over onderwijs. Dit boek laat zien hoe het accelerationistische denken het onderwijs beschouwd. De titel 'overwrite' maakt duidelijk: het onderwijs moet herschreven, verder gebracht, 'beyond' wat we nu kennen. Er zijn al talloze filosofen geweest die geschreven hebben over '[subject](#)' en '[wereld](#)', zeker bij het nadenken over onderwijs. Ook Avnessian plaatst zich in die traditie. Maar hij blijft trouw aan zijn idee van verandering - zijn boek gaat over wanneer 'a subject rewrites and overwrites itself to become an other, and transforms the

world in the proces', zo staat op de achterkant van het boek. Zowel 'subject' als 'wereld' zullen in een verandering, vooruitgang, tezamen hun traditionele grenzen overwinnen. Net als [Badiou](#) koppelt hij dat aan het begrip waarheid. Juist wanneer die grenzen overwonnen worden, komen we tot een productie van waarheid. En dat lijkt het ultieme resultaat wat Avanesian zoekt. Misschien is dat dan de sterk filosofische en theoretische bijdrage die Avanesian wil leveren.

This book argues that a transformation of knowledge into truth is primarily located in writing, in an overwriting of the subject that becomes an other, a different subject, in the process. My ego becomes an alter ego not when I write about myself but when I overwrite myself: the ethical component of knowledge cannot be conceived of independently of a poetics of existence. (This is precisely what distinguishes such a poetics from an aesthetic self-fashioning and its consequential innovations.) I can situate myself differently in the world only when I actively find my way to a truth; when, in writing, I produce my truth from the nameless knowledge about the world at my disposal. This poetic production - poiesis, taken in its original sense of producing a truth - means less that I place something before myself than that I place something within the world, place myself in an other world.

Tegelijk is dat dan weinig origineel. Ook Foucault wilde door het schrijven van zijn boeken zichzelf veranderen en legde veel nadruk op kennispraktijken en was zich bewust van de ethische kant van kennis. Avanesian blijft echter anders dan [Foucault](#) (het verlangen naar) absolute waarheid koppig verheerlijken, waarbij hij het werk van [Juranne](#) over Lacan onderstreept die ook juist de zoektocht naar waarheid van belang acht. Het levert de bekende formules op die Lacan hanteert om dit punt te onderbouwen. Dat, gecombineerd met een 'speculatief realisme' sausje van onder andere [Nick Land](#) en [Quentin Meillassoux](#), maakt duidelijk waar Avanesian zich in het filosofische landschap plaatst. Mark Fischer en Walter Benjamin worden, ondanks de kritiek die vanuit hun werk op het denken van Avanesian kan worden gegeven, compleet geïncorporeerd. Van [Deleuze](#) lijkt hij neemt hij te makkelijk het belang van collaboratief schrijven en zijn nadruk op 'worden' over, [Rancière](#) (waar hij bij studeerde) gebruikt hij om (compleet onterecht en ook nog eens met een rare foutieve citering) zelf-evaluatie te verdedigen, en ook van [Virno](#), [Agamben](#), Sloterdijk, [Raunig](#), Kittler, Lazzarato, Butler en Barad worden dat soort kleine en vervreemdende stukjes overgenomen en op een wel heel speculatieve manier ingebouwd in zijn eigen verhaal.

Dit alles geeft de achtergrond voor stemmingmakende frases, zoals dat de huidige universiteit vrij spel geeft aan 'haat', en dat er sprake is van 'lokale amnesia'. Het is ook de achtergrond om ervoor te pleiten dat grapjes belangrijk zijn en dat er soms conflict nodig is. Hij maakt vervolgens (terecht) duidelijk dat een verwijzing naar 'zelf denken' of brede individuele ontwikkeling ([Bildung](#)) als bij [Humboldt](#) helemaal niet meer voldoet omdat juist onafhankelijk onderzoek, creativiteit en kritisch denken onderdeel zijn van het neoliberale kapitalisme van de universiteit vandaag de dag waar we vanaf moeten. Het belangrijkste is echter dat hij een ander soort (academisch) bestaan voor zich ziet waarin men op een bepaalde manier gaat schrijven. Wederom dus 'overwrite' maar nu wat letterlijker opgevat. Avanesian zoekt een poëtisch bestaan. *'A poetic existence is led by the one*

who, in writing, recursively situates herself differently in the world (localizing myself-here-now)'. En daar lijkt hij dus vooral ook zichzelf mee te bedoelen. Ook Avanesian heeft namelijk met het schrijven van dit boek zichzelf in die verandering willen storten, de wereld willen veranderen. Avanesian hecht enorm veel belang aan zijn geschrijf, hij ziet het als een 'recursive transformation of the writing subject' wat volgens hem een 'ontological transformation' kan zijn. Hij wil het iedereen aanraden. *Poeticizing philosophy* noemt hij het als een positief alternatief voor moderne esthetisering van filosofie. Hij heeft het over een '*ethopoietic power of writing*'. Hij pleit kortom voor wat hij zelf in dit boekje probeert te doen als ultiem antwoord op alle problemen van de universiteit vandaag de dag. Het klinkt allemaal mooi maar de vraag is wat het dan zo 'anders' maakt en waarom dit wél een werkelijke (maatschappelijke, praktische) verandering teweeg brengt. Omdat het een compleet nieuw 'denken' introduceert, aldus Avanesian, maar of hij dat zelf doet in dit boek kan sterk worden betwijfeld.

Al met al neigt dit boek toch vooral naar holle, circulaire, en zichzelf in stand houdende filosofische retoriek.